

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I ОК 4/05
26.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду - Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Милене Инић-Дрецун, председника већа, Горана Чавлине, Слободана Рашића, Драгана Аћимовића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа, са саветником суда Зораном Поповићем, записничарем, у кривичном предмету **оптуженог АА и др**, због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и др, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду - Специјалног тужиоца, **оптужених АА, ББ и ВВ, њихових бранилаца и бранилаца оптужених ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ**, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду - Посебно одељење КП. 2/03 од 30.12.2004. године, на седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Србије ЖЖ, оптужених АА, ГГ, ЕЕ, ББ, ДД и ВВ и њихових бранилаца адвоката АБ, АВ, АГ, АД, АЂ, АЕ и АЖ, дана 26.10.2005. године и 27.10.2005. године, осим оптужених и у замену за адвоката АЕ, адвоката АЗ, дана 27.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Жалба Окружног јавног тужиоца - Специјалног тужиоца у Београду, **СЕ ДЕЛИМИЧНО УВАЖАВА**, и пресуда Окружног суда у Београду - Посебно одељење КП. 2/03 од 30.12.2004. године, **ПРЕИНАЧАВА** само у погледу одлуке о казнама у односу на оптужене АА и ЕЕ, тако што Врховни суд Србије - Посебно одељење оптуженом АА, због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, **УТВРЂУЈЕ** казну затвора у трајању од 10 (десет) година, а за кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 1. и 2. Закона о оружју и муницији Републике Србије, казну затвора у трајању од 4 (четири) године, за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, па га применом члана 48. Кривичног закона Савезне Републике Југославије **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, а оптуженог ЕЕ, због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у које казне се оптуженима урачунава време проведено у притвору и то оптуженом АА од 15.03.2003. године па надаље, а оптуженом ЕЕ од 23.03.2003. године до 30.12.2004. године.

II у преосталом делу жалбе Окружног јавног тужиоца - Специјалног тужиоца у Београду и жалбе оптужених АА, ББ и ВВ, њихових бранилаца и бранилаца оптужених ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ **СЕ ОДБИЈАЈУ** као неосноване, и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом оглашени су кривим оптужени АА, ГГ, ЋЋ, ЕЕ, ББ, ДД и ВВ, због кривичног дела из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. КЗ СРЈ, а оптужени АА и ББ и због кривичног дела из члана 33. став 3. у вези става 2. и 1. ЗООМ-а. За кривично дело из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ оптуженом АА је утврђена казна затвора у трајању од девет година, а за кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 2. и 1. ЗООМ-а, казна затвора у трајању од три године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 година, а оптуженом ББ, казна затвора у трајању од седам година, за кривично дело из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ, а за кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 2. и 1. ЗООМ-а, казна затвора у трајању од три године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година. Због кривичног дела из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ оптужени ГГ осуђен је на

казну затвора у трајању од шест година, ЊЊ у трајању од пет година, ЕЕ, применом члана 42. и 43. КЗ СРЈ у трајању од једне године, ВВ у трајању од седам година и ДД у трајању од три године. У изречене казне је свим оптуженима урачунато време проведено у притвору, како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

На основу члана 69. и 245. став 4. КЗ СРЈ оптуженима ББ и ВВ изречена је мера безбедности одузимања предмета, тако да је од оптуженог ББ одузето 1241 грам миксованог хероина, 435,04 грама кокаина и 46,56 грама миксованог кокаина, млин за кафу тип 980, број ____, метални део пресе – калуп за пресовање дроге, ручна бомба М-50, пиштољ у облику привеска, калибар 5,6мм, аутоматска пушка ЦЗ, калибар 7,62мм и 148 пушчаних и пиштољских метака различитог калибра, а од оптуженог ВВ 203 грама хероина.

Оптужени АА, ББ, ГГ и ЋЋ, на основу члана 84 и 85 КЗ СРЈ обавезани су да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. КЗ СРЈ, плате новчане износе и то оптужени АА 178.000,00 еура, ББ 4.750,00 еура, ГГ 1.500,00 еура и ЋЋ 300,00 еура, у динарској противвредности, по курсу НБС на дан уплате, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 193. ЗКП, оптужени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка плате и то: АА, 14.044,00 динара, ГГ, 360.378,00 динара, ЋЋ, 14.228,00 динара, ЕЕ, 14.944,00 динара, ББ, 242.236,00 динара, ВВ, 29.136,00 динара и ДД, 14.202,00 динара, као и паушал у износу од по 10.000,00 динара.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Београду – Специјални тужилац, због одлуке о казнама, у односу на оптужене АА и ЕЕ и одлуке о одузимању имовинске користи у односу на све оптужене, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако да се оптуженима АА и ЕЕ изрекну строже казне и да се од оптужених одузме имовинска корист у износу од 409.225,00 еура у смислу члана 515. ЗКП;

- бранилац оптуженог ГГ, адвокат АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, трошковима кривичног поступка и одузимању имовинске користи, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се преиначи у погледу одлуке о казни и трошковима кривичног поступка. За себе и оптуженог је захтевао обавештење о седници већа;

- бранилац оптуженог ВВ, адвокат АЋ, по свим законским основима, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се преиначи тако да се оптужени ослободи оптужбе, или да му се изрекне блажа казна. За себе и оптуженог је захтевао обавештење о седници већа. У допуни жалбе, бранилац оптуженог је навео да није утврђена тачна количина хероина која је била у оптицају;

- бранилац оптуженог ДД, адвокат АЕ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се преиначи тако да се оптужени ослободи оптужбе, или да му се изрекне блажа казна. За себе и оптуженог је захтевао обавештење о седници већа;

- бранилац оптуженог ЋЋ, адвокат АГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. и става 2. ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење, или да се преиначи тако да се оптуженом изрекне блажа казна. У жалби је захтевао да га суд извести о седници већа;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АЖ, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 361. став 7, члана 94, члана 352. став 2. у вези члана 18. став 1, члана 3. став 1, члана 17. став 1. и 2, члана

89. став 8. и 10. и члана 368. став 1. тачка 11. и става 2. ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се преиначи тако да се оптужени ослободи оптужбе. У жалби је захтевао да њега и оптуженог суд извести о седници већа;

- оптужени ББ, у жалби понавља одбрану дату пред првостепеним судом, а из жалбе произилази да првостепену пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да му се изрекне блажа казна;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат АД, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији, трошковима кривичног поступка и одузимању имовинске користи, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се преиначи тако да се оптуженом изрекне блажа казна и ослободи плаћања трошкова кривичног поступка и имовинске користи. За себе и оптуженог је захтевао обавештење о седници већа;

- бранилац оптуженог ЕЕ, адвокат АИ, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП, повреде кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП, и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. За себе и оптуженог је захтевао обавештење о седници већа;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АЈ, по свим законским основима, а из жалбе произилази да првостепену пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Предлаже да се побијана пресуда укине. У жалби је захтевао да га суд извести о седници већа;

- оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда укине. У допуни жалбе оптужени наводи да му је изречена висока казна и да су наводи у жалби Окружног јавног тужиоца – Специјалног тужиоца, неосновани;

- оптужени ВВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевао да га суд извести о седници већа;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевао да га суд извести о седници већа.

Републички јавни тужилац Србије је у поднеску под бројем Ктж. 967/05 од 20.05.2005. године, предложио да се жалба Окружног јавног тужиоца у Београду – Специјалног тужиоца, уважи, а да се жалбе оптужених и њихових бранилаца одбију као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Србије, ЖЖ, оптуженог АА, ГГ, ЕЕ, ББ, ДД и ВВ, и њихових бранилаца адвоката АБ, АВ, АГ, АД, АЂ, АЕ и АЖ, дана 26.10.2005. године и 27.10.2005. године, осим оптужених и у замену за адвоката АЕ, у присуству адвоката АЗ, а у одсуству адвоката АЈ, АИ који су о седници уредно извештени па је након разматрања списка предмета, побијане пресуде, навода и предлога у жалбама и предлога Републичког јавног тужиоца, нашао да је жалба Окружног јавног тужиоца у Београду – Специјалног тужиоца, основана, само у погледу одлуке о казнама, у односу на оптужене АА и ЕЕ, а да су жалбе оптужених и њихових бранилаца неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 380. став 1. ЗКП, Врховни суд није нашао да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, нити повреда кривичног закона на које пази по службеној

дужности.

Неосновано се жалбама оптужених АА, ВВ, њихових бранилаца и бранилаца оптужених ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП и с` тим у вези наводи да је побијана пресуда заснована на доказима на којима се по закону не може заснивати и да је изрека побијане пресуде неразумљива и противречна сама себи и разлозима.

Врховни суд налази да је првостепени суд правилно поступио када је одбио предлог бранилаца оптужених, АА, ГГ, ЋЋ и ВВ, а који се понавља и у наведеним жалбама, да се из списка предмета издвоје записници о саслушању оптужених у полицији у својству осумњичених, као и предлог бранилаца свих оптужених да се издвоје записници о саслушању оптужених пред истражним судијом. Ово из разлога, јер из записника о саслушању оптужених у полицији и пред истражним судијом произилази да су оптужени поучени о њиховим правима из члана 89. и члана 13. став 3. ЗКП, да су записници о саслушању оптужених АА, ГГ, ЋЋ и ВВ, од стране органа унутрашњих послова прибављени у складу са одредбом члана 226. став 9. ЗКП, да у односу на те оптужене није било трагова, нити података, да је према њима употребљена сила, претња или изнуда, како је то наведено у образложењу првостепене пресуде (страна 16. став 4, страна 17 и 18), и да су сви поменути оптужени, осим оптуженог ЋЋ, такође и приликом првог саслушања пред истражним судијом у основи признали извршење кривичних дела и тиме потврдили исказе дате у полицији. Према томе следи да првостепена пресуда није заснована на доказима на којима се по закону пресуда не може заснивати, имајући при томе у виду да није заснована на исказу оптуженог ББ датом у полицији у својству осумњиченог, а из разлога наведених у побијаној пресуди. Поред тога, првостепени суд је правилно поступио када је одбио и остале предлоге бранилаца оптужених, како је то наведено на страни 73 до 76 првостепене пресуде.

Надаље, у жалбама се неосновано наводи да је првостепена пресуда заснована на исказима сведока, а на којима се по закону не може заснивати и да су исти прибављени мимо одговарајућих одредби ЗКП. Из списка и побијане пресуде произилази да је првостепени суд правилно поступио када је на основу исказа сведока, поред осталих, који су дати у складу са одредбом члана 504-ј ЗКП, засновао побијану пресуду, имајући при томе у виду да пресуда није заснована само на њима, како је све то детаљно наведено у образложењу првостепене пресуде у односу на поједине оптужене и њихове радње кривичних дела из изреке првостепене пресуде.

У наведеним жалбама се неосновано наводи да су изрека и образложење првостепене пресуде неразумљиви и да не садрже опис радње кривичног дела из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ у погледу постојања организовања групе, њиховог саизвршилаштва и свести о заједничком извршењу кривичних дела. По оцени Врховног суда из изреке побијане пресуде у наведеном делу под тачком I као и из образложења произилази да су се сви оптужени удружили да у дужем временском периоду у међународним размерама, по унапред утврђеним задацима врше кривична дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога. С` тога су неосновани наводи у жалбама да нису наведена битна обележја кривичног дела, као и да радње оптужених не спадају у област организованог криминала. Према томе, изрека у том делу није неразумљива као и разлози пресуде, с` обзиром да у преосталом делу изреке је конкретизирана радња свих оптужених, као и у образложењу пресуде.

Жалбом браниоца оптуженог АА, адвоката АЖ, се неосновано побија првостепена пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 361. став 2. у вези члана 94, члана 352. став 2. у вези члана 18. став 1, члана 18. став 1. и члана 3. став 1. и члана 17. став 1. и 2. ЗКП. По оцени Врховног суда, у побијаној пресуди су савесно оцењени сви изведени докази појединачно и у вези са осталим изведеним доказима. Надаље, јасно и потпуно су утврђене све одлучне чињенице за доношење правилне и законите одлуке, и наведени разлози у погледу оцене изведених доказа. У том смислу свестрано је оцењена одбрана оптуженог АА, његово признање дато у полицији у својству осумњиченог и приликом првог саслушања од стране истражног судије, као и каснија одбрана оптуженог, којом приликом је оптужени негирао извршење наведених кривичних дела. С` тим у вези, по оцени овог суда, првостепени суд је навео јасне и уверљиве разлоге, а на основу којих је прихватио као веродостојно наведено признање оптуженог, имајући при томе у виду и остале изведене доказе. Према томе следи, да наведено признање оптуженог није доказ на којем се не може заснивати првостепена пресуда, те да је и поред тога, првостепени суд извео и друге доказе, којима је наведено признање оптуженог поткрепљено (признање осталих оптужених и искази саслушаних сведока, како је све то детаљно наведено у образложењу првостепене пресуде).

Из истих разлога, неосновано се и жалбом браниоца оптуженог ЋЋ, адвоката АГ, побија првостепена пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. у вези члана 352. ЗКП. Чиме се у односу на прву оптужену савесно су оптужени сви наведени докази на првом првостепеном

паице, и у односу на тог оптуженог савесно су оцењени сви изведени докази на главном претресу и одбрана оптуженог дата у току поступка, и у том смислу су наведени јасни и опширни разлози у побијаној пресуди.

Бранилац оптуженог ЋЋ, неосновано у жалби наводи да су разлози пресуде супротни стању у спису. У том смислу у жалби наводи да се оптужени ЋЋ у односу на радњу кривичног дела из тачке I - б изреке првостепене пресуде није изјашњавао на записнику у полицији од 27.03.2003. године, како је то погрешно наведено у побијаној пресуди. Врховни суд налази да разлози првостепене пресуде нису у супротности са садржином списка у наведеном делу, имајући у виду да је у пресуди наведено да је оптужени ЋЋ, поред осталих наведених оптужених, у основи признао извршење кривичног дела, а на страни 27 последњи став, да није признао извршење кривичног дела под тачком Iб изреке, у исказу датом истражном судији, и да се у том делу у полицији 27.03.2003. године није изјашњавао.

Неосновани су наводи у жалбама оптужених АА, његовог браниоца адвоката АБ и бранилаца оптужених ЕЕ и ДД, да је побијану пресуду донео стварно и месно ненадлежан суд. Како је првостепени суд правилно утврдио да се ради о кривичном делу организованог криминала, то је по оцени Врховног суда стварно и месно надлежан Окружни суд у Београду - Посебно одељење, и то у смислу члана 12. став 1. Закона о изменама Закона о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала.

Што се тиче осталих навода у жалбама оптужених и њихових бранилаца, а који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и повреду права оптужених на одбрану, по оцени овог суда, тим наводима се у суштини оспорава ваљаност поступка приликом давања исказа оптужених у полицији и приликом првог саслушања оптужених код истражног судије и с` тим у вези наводе бројне повреде одговарајућих прописа, које се односе на задржавање оптужених у полицији, њихово саслушање и третман том приликом. Како је по оцени првостепеног суда, првостепена пресуда, поред осталих изведених доказа, правилно заснована из напред наведених разлога на признању оптуженог АА, ГГ, ЋЋ и ВВ, датих у полицији и приликом првог саслушања пред истражним судијом, и у вези тога дати јасни и уверљиви разлози у првостепеној пресуди, то поменути наводи у жалбама не представљају битну повреду одредаба кривичног поступка. С` тога исти немају утицаја на доношење правилне и законите одлуке.

Жалбама оптужених и њихових бранилаца неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Из списка предмета и побијане пресуде произилази да су одлучне чињенице у односу на кривично дело из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. КЗ СРЈ утврђене на основу признања оптужених АА, ГГ, ЋЋ и ЈЈ, датих у полицији, као и на основу њиховог признања, осим оптуженог ЋЋ, приликом првог саслушања код истражног судије. Поред тога, оптужени ББ, признао је извршење кривичних дела приликом првог саслушања пред истражним судијом. Надаље, одлучне чињенице за доношење правилне и законите одлуке утврђене су и на основу осталих изведених доказа (исказа сведока прибављених у смислу члана 504-ј ЗКП, извештаја МУП-а Србије број 31534 од 20.11.2002. године, претреса напуштених објеката "кк" и с` тим у вези одузете дроге, смеше за умиксавање хероина, млина за кафу, пресе за пресовање дроге, специјалне ваге, три ножа и кашичице од оптуженог ББ, налаза и мишљења вештака из Института за безбедност, скице одузете од ЕЕ, записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Пожаревцу од 20.08.2003. године, записника о претресању стана и других просторија од 26.03.2003. године, оптуженог ВВ и налаза и мишљења вештака психијатра). У односу на кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 1. и 2. ЗООМ-а РС, одлучне чињенице су утврђене на основу наведеног записника о претресању од 26.03.2003. године, признања оптуженог ББ, записника о саслушању пред истражним судијом од 12.05.2003. године, налаза и мишљења вештака од 20.05.2003. године и налаза и мишљења вештака психијатра).

У суштини наводи у жалбама оптужених и њихових бранилаца свде се на оспоравање законитости у начину прибављања наведених исказа оптужених, који су признали извршење кривичних дела и с` тим у вези се оспорава да су оптужени извршили кривична дела због којих су осуђени првостепеном пресудом. Како је по оцени Врховног суда првостепени суд правилно поступио, када је одлучне чињенице, поред наведених признања оптужених, утврдио и на основу осталих изведених доказа наведених у претходном ставу, то је чињенично стање у односу на оба кривична дела и све оптужене, правилно и потпуно утврђено. С` тога следи да се у жалбама неосновано наводи да оптужени нису извршили наведена кривична дела, имајући у виду детаљно оцењену одбрану оптужених дату у току првостепеног поступка, као и остале изведене доказе у смислу члана 352. ЗКП.

Иако су тачни наводи у жалбама да је од укупне количине дроге, коју су оптужени ставили у промет, пронађен мањи део, како је то наведено у првостепеној пресуди, Врховни суд налази да се тим наводима у жалбама не доводи у питање правилност утврђеног чињеничног стања, с` обзиром на наведена

признања оптужених, исказе саслушаних сведока, и остале изведене доказе. У том смислу, првостепени суд је правилно утврдио укупан износ дроге коју су оптужени ставили у промет и за то је навео уверљиве разлоге, полазећи од најповољније варијанте за сваког од оптужених, у односу на радње кривичног дела описаног под тачком I изреке првостепене пресуде. Полазећи од тога, Врховни суд налази да наводи у жалбама да нема материјалних трагова – доказа и да је пронађен само мањи износ у односу на количину дроге због којих су оптужени оглашени кривим, не оправдавају ослобађање оптужених од оптужбе, нити укидање првостепене пресуде. С` тим у вези се неосновано наводи у жалбама да није доказано да су оптужени извршили наведена кривична дела, тј. да "када нема дроге нема ни кривичног дела".

Неосновани су наводи у жалбама оптужених и њихових бранилаца да супстанца коју су оптужени стављали у промет није имала својства опојних дрога. Ова могућност, по оцени овога суда, правилно је искључена од стране првостепеног суда, имајући у виду налаз и мишљење вештака у односу на дрогу која је пронађена код оптужених, као и из разлога наведених на страни 77 став 1 побијане пресуде, да на илегалном тржишту владају строга правила понашања када је у питању купопродаја дроге и да су оптужени појединим лицима у више наврата продавали дрогу. С` тога је и по оцени овог суда искључена могућност да продата дрога није имала одговарајућу чистоћу и својства.

У жалбама оптужених и њихових бранилаца се неосновано наводи да првостепени суд није утврдио постојања свести оптужених о заједничком деловању и да продају дроге нису вршили у организованој групи. Врховни суд налази да су те чињенице правилно утврђене на основу наведених признања оптужених. При томе ваља имати у виду да је оптужени АА био организатор, да је оптужени ББ дрогу примао на чување, исту миксовао и предавао осталим оптуженима ради даље продаје, и да су радње сваког од оптужених детаљно описане у изреци и образложењу првостепене пресуде.

Оваква одбрана оптужених, а која се понавља и у жалбеном поступку, детаљно је оцењена од стране првостепеног суда, и у побијаној пресуди су наведени јасни и уверљиви разлози, због којих је првостепени суд нашао да су оптужени извршили наведена кривична дела. С` тога, Врховни суд, полазећи од разлога наведених у побијаној пресуди, налази да су све одлучне чињенице за доношење правилне и законите одлуке, правилно и потпуно утврђене, те да с` тога наводи у жалбама оптужених и њихових браниоца не доводе у питање правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице и у односу на кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 2. и 1. ЗООМ-а у односу на оптужене АА и ББ. У том смислу првостепени суд је правилно поступио када је чињенице у односу на ово кривично дело утврдио на основу исказа оптуженог ББ, датог истражном судији 12.05.2003. године, а из које произилази да му је наведено оружје, муницију и бомбу на чување дао оптужени АА. Како је првостепени суд и у односу на ово кривично дело у побијаној пресуди свестрано оценио одбране оптужених, као и остале изведене доказе, то се жалбама тих оптужених и њихових бранилаца, неосновано побија чињенично стање и у односу на кривично дело описано под тачком II изреке првостепене пресуде.

Неосновано се жалбама оптужених и њихових бранилаца побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона. Врховни суд налази да је првостепени суд, након правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама свих оптужених стичу битна обележја кривичног дела из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. КЗ СРЈ, а у радњама оптуженог АА и ББ и кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 2. и 1. ЗООМ-а. Наиме, и по оцени овог суда, ради се о кривичном делу организованог криминала у смислу члана 504-а ЗКП. (С` тога се у жалбама оптужених и њихових бранилаца неосновано доводи у питање стварна и месна надлежност Окружног суда у Београду – Посебно одељење). Надаље, из чињеничног стања утврђеног у побијаној пресуди јасно произилазе сва битна обележја кривичног дела из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ, обзиром да су оптужени наведено кривично дело извршили са директним умишљајем, код којих је постојала свест о припадности криминалној групи и договор да врше наведени неодређени број кривичних дела, а у којој је оптужени АА био организатор. С` тога се у жалбама неосновано наводи да у побијаној пресуди нису наведени нити утврђени разлози у вези постојања групе, као и саизвршилаштва оптужених, а тиме и битног обележја овог кривичног дела. Код таквог стања ствари, Врховни суд налази да су неосновани наводи у жалби браниоца оптуженог ЕЕ да се у радњама овог оптуженог евентуално могу стицати само обележја кривичног дела из члана 245. став 1. КЗ СРЈ.

Жалбама оптужених АА, ББ и њихових бранилаца, неосновано се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона и у односу на кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 2. и 1. ЗООМ-а. По оцени Врховног суда првостепени суд је и у односу на ово кривично дело правилно применио кривични закон, имајући у виду чињенично стање, које је правилно и потпуно утврђено.

С`тога се наводима у жалбама оптужених и њихових бранилаца у односу на оба кривична дела неосновано побија првостепена пресуда, због повреде кривичног закона и с`тим у вези повреда кривичног закона заснива у суштини на томе да првостепени суд није правилно и потпуно утврдио одлучне чињенице, те да је с`тога погрешно применио кривични закон.

Основано се жалбом Окружног јавног тужиоца у Београду – Специјалног тужиоца побија првостепена пресуда због одлуке о казни, у односу на оптужене АА и ЕЕ. С`тим у вези у жалби Окружног јавног тужиоца се основано наводи да је првостепени суд обојици оптужених изрекао благе казне. У односу на оптуженог АА, као организатора групе, првостепени суд је утврдио појединачне казне и изрекао јединствену казну затвора која не одговара степену друштвене опасности извршених кривичних дела и оптуженог као извршиоца. Оптужени АА је створио криминалну организацију која је деловала у дугом временском периоду, у међународним размерама, а која је прибавила велику имовинску корист од које је оптужени знатно већи део прибавио за себе. Надаље, оптужени је кривично одговоран за сва кривична дела која су произашла из злочиначког плана, без обзира да ли је оптужени непосредно учествовао у извршењу појединих кривичних дела. С`тога су основани наводи Окружног јавног тужиоца да стоје разлози за одмеравање дуже казне затвора оптуженом за кривично дело из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. КЗ СРЈ. Првостепени суд је оптуженом за кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 1. и 2. ЗООМ-а РС утврдио минимум казне прописане законом за то кривично дело, иако за то нису постојали законски услови. Ово из разлога јер је оптужени два пута осуђиван за исто кривично дело, те је с`тога и поред постојања олакшавајућих околности, неприхватљив став првостепеног суда да ће се казном затвора у трајању од три године постићи сврха кажњавања. При томе ваља имати у виду да је то кривично дело повезано и у функцији са деловањем криминалне групе, коју је оптужени створио. С`тога је неприхватљив став првостепеног суда да се исте казне за наведено кривично дело (минимум законом прописан за то кривично дело), изрекну оптуженом АА, који је наведено оружје, муницију и експлозивне материје набавио, и оптуженом ББ, који је исто то оружје неовлашћено држао.

Што се тиче оптуженог ЕЕ, Врховни суд налази да се основано у жалби Окружног јавног тужиоца – Специјалног тужиоца наводи да је првостепени суд погрешно поступио када је оптуженом на основу члана 42. став 1. тачка 2. КЗ СРЈ ублажио казну испод законског минимума прописаног за то кривично дело. Наиме, околности наведене у побијаној пресуди да је оптужени неосуђиван, да је продао малу количину дроге (5 грама хероина), и да је поред тога, предузео само једну радњу миксовања хероина, по оцени овог суда не могу представљати особито олакшавајуће околности. Ово поготово када се има у виду степен друштвене опасности извршеног кривичног дела и да је оптужени у ствари под тачкм I в став први учествовао у припреми за продају пола килограма хероина, показавши оптуженом ББ како се миксује и пресује хероин. С`тога су основани наводи у жалби Окружног јавног тужиоца – Специјалног тужиоца да наведена околност, да оптужени ЕЕ није осуђиван, не може представљати особито олакшавајуће околности.

Врховни суд налази да утврђене појединачне казне и изречена јединствена казна у односу на оптуженог АА, и изречена казна у односу на оптуженог ЕЕ (минимум прописане законом за наведено кривично дело), како је то наведено у изреци ове пресуде, одговарају степену друштвене опасности извршених кривичних дела и оптужених као извршилаца, и да ће се оваквим казнама постићи сврха кажњавања прописана у члану 33. КЗ СРЈ.

На основу члана 50. КЗ СРЈ у изречене казне оптуженима АА и ЕЕ је урачунато време проведено у притвору.

Сходно изнетом, неосновано се жалбом оптуженог АА, његовог браниоца адвоката АБ, а по члану 383. ЗКП и жалбама адвоката АЖ и АЈ, као и жалбом браниоца оптуженог ЕЕ побија првостепена пресуда због одлуке о казни.

Неосновано се жалбама оптуженог ББ, ВВ, њихових бранилаца и бранилаца оптужених ГГ, ДД и ЋЋ, побија првостепена пресуда због одлуке о казнама. Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у довољној мери ценио све околности, које су од утицаја на висину казни оптуженима. При томе је имао у виду улогу сваког од оптужених у делатности криминалне групе, бројност предузетих радњи и количину дроге коју су ставили у промет.

Иако су основани наводи у жалби браниоца оптуженог ВВ, па је првостепени суд погрешно поступио

Како су основани наводи у жалби браниоца оптуженог ББ, да је првостепени суд погрешно поступио када је само на основу исказа оптуженог утврдио да је оптужени осуђиван због кривичног дела из члана 245. КЗ СРЈ, Врховни суд налази да се неосновано жалбама оптуженог и његовог браниоца побија првостепена пресуда због одлуке о казни. Ово поготово када се има у виду да је управо оптужени испоручио највећи део дроге у ___ (најмање седам килограма хероина), да је поред тога, неовлашћено набавио 203 грама хероина ради продаје и да је осуђиван због кривичног дела из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС. С`тога околности да је оптужени кривично дело извршио у стању смањене урачунљивости, али не и битно и да је ожењен и отац двоје малолетне деце, не оправдавају изрицање блаже казне, како се то предлаже у жалбама оптуженог и његовог браниоца.

У односу на оптуженог ББ, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у довољној мери ценио све околности од значаја на висину појединачно утврђених и изречену јединствену казну затвора. Наиме, чињеница да је оптужени имао значајну улогу у оквиру криминалне групе, да је највећи део дроге примио на чување и издавао дрогу, исту миксовао и припремао за продају, као и да је оптуженом за кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 1. и 2. ЗООМ-а РС утврђен минимум казне законом прописане за то кривично дело, и поред постојања олакшавајућих околности утврђених у првостепеној пресуди, неоправдавају изрицање блаже казне оптуженом. С`тим у вези бранилац оптуженог у жалби неосновано наводи да је првостепени суд погрешно поступио када је пропустио да као олакшавајућу околност цени признање оптуженог и да је оптужени једини признао извршење кривичних дела. Ово из разлога, јер из списка произилази да је оптужени, касније у току првостепеног поступка, порекао извршење кривичних дела, те с`тога чињеница да је оптужени приликом првог саслушања код истражног судије признао извршење кривичних дела, не може представљати олакшавајућу околност.

Што се тиче оптуженог ГГ, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у довољној мери ценио све утврђене олакшавајуће околности. С`тим у вези, бранилац оптуженог у жалби не наводи нове околности, које нису биле познате и цењене од стране првостепеног суда. Надаље, како је првостепени суд правилно утврдио да је оптужени учествовао у извршењу кривичног дела из члана 245. став 2. у вези става 1. и члана 22. КЗ СРЈ, то је неоснован навод у жалби да је првостепени суд пропустио да као олакшавајућу околност цени да је оптужени напред наведено кривично дело извршио у помагању. При томе је Врховни суд имао у виду да је оптужени осуђиван, тако да по оцени овог суда нису испуњени услови за изрицање блаже казне оптуженом.

По оцени Врховног суда и жалбом браниоца оптуженог ДД се неосновано побија првостепена пресуда због одлуке о казни. Првостепени суд је правилно и у довољној мери ценио као олакшавајуће околности породичне прилике оптуженог. Како је оптужени два пута осуђиван, то околности наведене у жалби браниоца оптуженог, да оптужени није осуђиван због истоврсног кривичног дела не оправдавају изрицање блаже казне оптуженом.

Неосновано се и жалбом браниоца оптуженог ЋЋ, побија првостепена пресуда због одлуке о казни. Врховни суд налази да је првостепени суд и поред чињенице да оптужени није осуђиван, након правилне оцене свих околности од утицаја на висину казне, оптуженом није изрекао престрогу казну, имајући у виду да је оптужени криминалну активност испољио у већем броју случајева, како је то све утврђено у првостепеној пресуди.

С`тога, Врховни суд налази да је првостепени суд у односу на ове оптужене изрекао казне затвора, које су сразмерне степену друштвене опасности извршених кривичних дела (количини криминалне активности сваког од тих оптужених), и оптужених као извршилаца, те да ће се изреченим казнама постићи сврха кажњавања прописана у члану 33. КЗ СРЈ.

Неосновано се жалбом Окружног јавног тужиоца - Специјалног тужиоца и бранилаца оптужених ББ и ГГ, а жалбама оптуженог АА, његових бранилаца и браниоца оптуженог ЋЋ, у смислу члана 383. ЗКП, побија првостепена пресуда због одлуке о одузимању имовинске користи. По оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно поступио када је наведене оптужене обавезао да плате имовинску корист у износима наведеним у побијаној пресуди. И поред чињенице да је одредбом члана 515. ЗКП, прописана могућност да суд висину износа имовинске користи одреди по слободној процени, првостепени суд је правилно поступио када је оптужене обавезао на плаћање наведених износа. С`тим у вези овај суд је имао у виду да је првостепени суд правилно пошао од неспорно утврђених чињеница и с`тим у вези најмање количине дроге, примењујући начело у случају сумње у корист оптужених, као и разлике у цени између набавне и продајне цене. Надаље, износе остварене имовинске користи првостепени суд је правилно утврдио на основу наведених признања оптужених, утврдивши да су оптужени ГГ и ЋЋ, остварили имовинску корист у најмањим износима. С`тим у вези, Врховни суд налази да су неосновани и наводи у жалбама бранилаца оптужених ББ и ГГ, да оптужени наведене износе нису остварили по

основу вршења кривичних дела за које су осуђени.

Имајући у виду детаљне разлоге на страни 83, 84 и 85 побијане пресуде, овај суд налази да се наведеним жалбама првостепена пресуда неосновано побија по том основу, као и жалбом Окружног јавног тужиоца – Специјалног тужиоца у погледу висине остварене имовинске користи. Надаље, у односу на жалбу Окружног јавног тужиоца, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно поступио када није прихватио наводе тужиоца из тачке I а диспозитива оптужнице, а што се понавља и у жалби, да је оптужени АА остварио добит на разлици у цени и количини хероина за себе и своју криминалну групу (страна 85 став 2 првостепене пресуде).

Неосновано се жалбама бранилаца оптужених ВВ и ББ, побија првостепена пресуда због одлуке о трошковима кривичног поступка. Врховни суд налази да је првостепени суд правилно поступио када је оптужене ВВ и ББ обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка у износима, како је то наведено у првостепеној пресуди. Како су оптужени оглашени кривим због наведених кривичних дела, то их је првостепени суд правилно, на основу члана 193. ЗКП обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка, имајући у виду разлоге наведене на страни 85 и 80 побијане пресуде.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. и 391. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Зоран Поповић, с.р. Милена Инић-Дрецун, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ